

ΤΣΟΥΤΣΟΥ

τσουτσού, η, ουσ. [ίσως από το τουρκ. cüce (= νάνος)]. **1.** το πέος και ιδίως το μικρό σε μέγεθος: «έχει μια τόση δα τσουτσού και παριστάνει τον επιβήτορα!». **2α.** (ειρωνικά και για τα δύο φύλα) άνθρωπος ανάξιος λόγου, ασήμαντος, τιποτένιος: «σ' όποια παρέα πηγαίνει να κολλήσει αυτή η τσουτσού, τη διώχνουν αμέσως». **β.** απευθύνεται και με υβριστική διάθεση: «ουστ από δω, μωρή τσουτσού!».

- αν είχε η τσουτσού μου νύχι, θα 'ταν δάχτυλο, βλ. φρ. αν είχε η γιαγιά μου τροχούλια, θα 'ταν πατίνι, λ. γιαγιά.

- ξεπετιέται σαν (την) τσουτσού (στη μέση) ή πετιέται σαν (την) τσουτσού (στη μέση), βλ. συνηθέστ. πετιέται σαν (την) ψωλή (στη μέση), λ. ψωλή.

- τι λέει η τσουτσού σου! βλ. συνηθέστ. τι λέει το μηλίγγι σου! λ. μηλίγγι.

- τσουτσού φερετζές ή τσουτσούμ φερετζές ή τσουτσούν φερετζές, το προφυλακτικό. Διακωμώδηση της τουρκικής γλώσσας από μια σειρά λέξεων που κυριάρχησαν στα μέσα της δεκαετίας του 1960. π.χ.: μπουζ ντουλάπι (= το ψυγείο), μπανιστήρι ντουλάπι (= η τηλεόραση), καίκ καβγάς (= η ναυμαχία), πατ πατ κιοφτές (= η χειροβομβίδα) κ. ά.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας